

...

ensam om sanningen i lodjurets blick

I vinterkvällningen vid stugknuten vandrar lokatten, vänder på huvudet, ser mig i ögonen, blinkar och går vidare upp mot skogen.

Kom, skall jag visa dig var han stod!

Han nöjde sig med detta enda möte. Han var där och kom aldrig tillbaka. Men jag väntar på honom. Ingen utom han har gett mig den blicken, loblicken:

”Här vandrar vi i lika sysslor
mot samma mål,
att leva, låta leva, att ge liv
och att gå”

Men förutom blicken lämnade han spåren efter sig, spår av lokatt tassar över nyfallen snö på gården. Varsamt förflyttar jag ett lospår in i frysen. Utan vittnesbörd tror ingen på mitt ord. När ingen längre ser mig i ögonen, förblir jag ensam om sanningen i lodjurets blick.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Monika A Mirsch med Poeter.se id #29409 innehar upphovsrätten